

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Nº 3

1 €

23 d'Abril del 2006

Sumari

Portada i sumari	1
Els nostres símbols: La Creu de Sant Jordi	2
Article històric: Josep M ^a Batista i Roca	3
Les Drogues	4
L'estatut fantasma	5
El retorn dels llops	6
No ens oblidem dels catalans!	7
Entrevista a Llengua Nacional	8, 9
Llengua	10
La Diada	11
La Unitat País Valencià	12
Els nostres murals	13
Miscel·lania	14
Recomanem	15
Pi de les 3 Branques	16

Guanyar la batalla ideològica

Ha passat un any des de l'aparició del primer número de la revista Pàtria. Ja llavors molts pensaven que seria la típica revista política que no passa del primer número. La realitat, però, és tossuda i ara teniu a les mans el tercer número. Igual que Unitat Nacional Catalana (UNC), la revista ha anat creixent en qualitat i en quantitat, i ara és un instrument important al servei de la formació, la propaganda política i la informació pública de les activitats del partit.

La difusió de la publicació ha estat notable i ha arribat a ciutats de la totalitat dels Països Catalans. És una eina clau en el procés de creixement i expansió del projecte polític d'UNC, i això és molt important. Cada edició de cada número és una victòria per a nosaltres, com també ho és cada xerrada amb gent nova, cada encartellada pels carrers de les nostres ciutats, cada incorporació al partit i cada activitat que es duu a terme. Són petites victòries que van conformant la victòria general que afrontarem en el futur,

Perquè la carrera d'UNC és una cursa de fons; no busquem la victòria en quatre dies ni arribar a tothom de seguida. La primera fase del nostre objectiu ja està en vies de consolidació: la victòria ideològica per guanyar la batalla de les idees ja és un fet. Hem aconseguit que el nacionalisme d'UNC (altrament conegut com ideologia 33) hagi quallat en noves capes de la societat polititzada, sobretot entre els joves que busquen un nou referent ideològic. Molta gent ja ens coneix, com podreu comprovar en les pàgines següents. Però encara queda molt per fer. Endavant amb el projecte!

En Josep Moragues dedica gran part de la seva vida a la defensa de la identitat del poble català i per això es convertirà en heroi i màrtir de Catalunya.

Marcia era adorat pels catalans, admirat pels estrangers i odiat pels espanyols. Diuen que les seves darreres paraules eren: Catalunya, Poble Catalunya.

La Creu de Sant Jordi

Sant Jordi! Firam! Firam! , amb aquest crit els cavallers catalans hissaren la bandera de Sant Jordi i tot esperonant llurs cavalls empengueren la reconquesta contra els invasors sarraïns, així va començar la Nació Catalana. En agraïment de l'ajut prestat pel Sant durant les guerres contra els moros el rei Pere I el Catòlic instituí l'Ordre de Sant Jordi d'Alfama, era l'any de 1201, aquesta fou l'Ordre Militar de la Cavalleria Catalana i com a bandera li fou atorgada la Creu de Sant Jordi. El nostre rei Jaume I conta que a la conquesta de la ciutat de València, l'any 1229, se li aparegué el Sant tot donant-li confiança en la victòria, i a la conquesta de Mallorca, a la batalla del Puig, l'any 1237, el mateix rei en Jaume ens explica que els moros veieren que el primer cavaller que va entrar a la ciutat fou un cavaller blanc amb armes blanques i que ell identifica com Sant Jordi.

Des dels primers temps a Catalunya la Creu de Sant Jordi fou ensenya de combat, la devoció per Sant Jordi fou comuna de Catalunya, Anglaterra, Portugal, Grècia, Rússia, Antioquia, Aragó... tots ells prengueren com pròpia la senyera blanca amb la creu de vermell al seu centre. Fou ensenya de combat i d'identitat.

Parlar de la Creu de Sant Jordi és parlar de l'ensenya més antiga del nostre país i una de les més antigues d'Europa, anterior, fins i tot, a la senyera de les Quatre Barres, aquesta darrera era el signe de la Casa Comtal de Barcelona, però la Creu de Sant Jordi fou ensenya de les milícies catalanes, del nostre gloriós Exèrcit.

Sant Jordi matant el drac

La veiem amb múltiples representacions, a les pintures murals del Saló del Tinell i del Palau Aguilar, del segle XIII, on es representa la conquesta de Mallorca (pintures avui en dia conservades al Museu Nacional d'Art de Catalunya MNAC), a l'expedició dels Almogàvers, on, segons Ramon Muntaner a la seva Crònica, la Creu De Sant Jordi fou ensenya de combat, a les Ordinacions de la Host Veïnal (1395): «Que per los Consellers, de present sia fet un penó larch ab senyal de Sant Jordi, ço és, la creu vermella e lo camp blanc, qui és senyal de la ciutat» (1395).

També la trobem amb la variant dels quatre caps de moro als seus extrems, és la mal anomenada Cruz de Alcoraz pels aragonesos, malgrat que el seu origen sigui més llunyà i d'origen indubtablement català com a símbol de la lluita contra els moros, i subsisteixi a les banderes de Sardenya i Còrsega. Però aquest és un altre tema que caldria abordar amb més dedicació

Cal reivindicar la Creu de Sant Jordi com ensenya nacional, sota seu lluitaren els nostres Exèrcits, i ens fou arrabassada per les hosts castellanes el fatídic 11 de setembre de l'any 1714. Fem-la ensenya de lluita i bandera de combat.

El dret dels pobles a la vida nacional

Tota comunitat nacional té dret a la pròpia vida nacional. Aquest dret és irrenunciable i inalienable, i no es pot sotmetre a cap restricció. És un dret inherent a l'essència d'una comunitat nacional i és independent dels poders i de les lleis de l'estat al qual la comunitat pertany. Sovint, especialment en els estats plurinacionals, aquest dret de cadascuna de les nacionalitats és, històricament, molt més antic que el mateix estat.

Agafem com a exemple el cas dels Països Catalans. Els Països Catalans existien com a nació i com a estat d'ençà de l'edat mitjana (Catalunya des del final del segle IX, les illes Balears i València des de mitjan segle XIII). Els decrets de Felip V que proclamaven la conquesta militar d'aquests països després de la Guerra de Successió espanyola, que n'abolien les institucions polítiques i els annexaven al Reialme de Castella (1706 per al País Valencià, 1716 per a Catalunya) no poden afectar el dret dels Països Catalans a llur existència nacional. Fou un conflicte entre les mesures militars i un dret polític positiu contra una realitat i contra un dret natural. Un dret natural mai no pot ésser anul·lat per mesures militars i polítiques.

Fins i tot els estats federatius (com Iugoslàvia, per exemple) on les lleis constitucionals reconeixen l'existència de diverses nacionalitats, el dret a aquesta existència prové de la mateixa natura de les nacionalitats i no de les lleis constitucionals. Tot el que fan les lleis no és altra cosa que reconèixer i proclamar aquest dret. Passa el mateix amb les minories nacionals reconegudes per tractats internacionals. Àdhuc en un estat on les lleis no reconeixen els drets de les comunitats nacionals, els drets d'aquestes comunitats no deixen d'existir.

El dret a l'existència, inherent a tota comunitat nacional, és independent de les seves proporcions de població o extensió geogràfica, de la seva situació política (estat sobirà o nació dominada), del nivell d'educació de la seva població o de la capacitat política del poble.

El dret a una existència o a una vida nacional pressuposa implícitament una existència pròpia, lliure d'influències estrangeres que puguin condicionar o limitar una existència veritablement nacional, especialment en el terreny polític. Aquesta existència lliure d'influències polítiques alienes equival, en termes de dret polític, a una vida nacional sobirana, políticament independent. El dret a la independència, a formar un estat, que té tota nació, com afirma Bluntschli, és una conseqüència directa del dret a l'existència nacional.

Per tant, l'existència física d'una comunitat nacional i de persones que en són membres només es pot donar en una determinada porció de terra. El dret al territori nacional és, doncs, una altra conseqüència del dret a l'existència d'una comunitat nacional.

Així, també es poden trobar les conseqüències d'aquest dret en el terreny dels drets individuals si hom observa la qüestió des del punt de vista dels homes pertanyents a la comunitat nacional en la qual ha nascut i de proclamar-se membre d'aquella comunitat. Aquesta professió de nacionalitat és una manifestació de la consciència dels membres d'una comunitat de formar una nacionalitat diferent, condició essencial per a l'existència d'una nacionalitat. La professió de nacionalitat és un dret l'exercici del qual no pot ésser prohibit ni posat en dubte, com no es pot prohibir a una persona de tenir consciència de pertànyer a una comunitat determinada. Menys encara es pot acceptar que una persona sigui obligada a declarar-se membre d'una nacionalitat que no és la seva i a la qual té plena consciència que no pertany.

El conflicte moral i jurídic és especialment agut en el cas d'una comunitat nacional (nacionalitat o minoria nacional) dominada per una altra que exerceix l'hegemonia en un estat. Una solució jurídica seria reconèixer una doble nacionalitat als pertanyents a la comunitat dominada, traduint llur condició de membre polític de l'estat i llur condició nacional de membre de la comunitat nacional pròpia.

La conseqüència de pertànyer a una comunitat nacional és el dret de rebre una educació nacional, és a dir, en la llengua i d'acord a les tradicions culturals i nacionals de la pròpia comunitat.

Josep Maria Batista i Roca

Fragment d'un estudi titulat Catalunya i els drets culturals de les nacionalitats*, publicat en francès per la Societat Catalana d'Estudis Internacionals, del Consell Nacional Català, basat en la comunicació presentada al IX Congrés de la Unió Federalista de Comunitats Nacionals Europees, celebrat a Aquisgrà els dies 23 a 26 de juliol de 1959. Publicat a Veu Catalana, Mèxic, núm. 29/30, 15 de novembre/15 de desembre de 1960.

Les Drogues i joventut

Visc en una barriada perifèrica de Barcelona (no crec que calgui dir noms), i cada volta que amb els amics faig un tomb a la tarda ens hem d'empassar l'espectacle lamentable d'aquests "okupes" de bancades i jardins públics, amb la "litrona" i els porros, i fins i tot n'hi ha un que toca uns bongos sense parar, com si pensés que viu a Djibouti. La veritat és que no li trobo pas la gràcia; serà perquè són aquests "progres" els mateixos que compren la droga als "quillos" en una espècie d'intercanvi "multicultural". Suposo que és aquesta la multiculturalitat i l'intercanvi del qual es vanten tant.

Va, bo, siguem seriosos. Si hi ha coses dolentes sempre n'hi ha de pitjors, no tant per l'alcohol (el qual hipòcritament no se'l considera una droga), sinó per tots aquests joves que durant el cap de setmana es pensen que la sana diversió juvenívola passa per prendre's una "pirula" i ratllar-se en alguna discoteca de moda. No donarem noms, encara que "per les seves cambres de bany les coneixereu", oi? Seria com una espècie de circuit tancat de retroalimentació on tot gira al voltat de "pillar" quelcom per al cap de setmana, bullir-se ballant i dormir fins que la mama et desperta o el papa et clava una puntegada als ronyons. Ja coneixeu la dita: "rave all night, sleep all day", on el jove és només una màquina de produir diners que van a parar a la butxaca del "dealer" de torn.

No penso que la culpa sigui tant de no tenir espais municipals on organitzar activitats per a joves, les quals a vegades semblen pensades per a infants de bressol, ni que la culpa la tingui una societat alienadora que no fa més que llençar missatges consumistes de plaer a l'instant. Perquè no oblidem que la droga és només plaer instantani a preus de màquina escurabutxaques, però amb unes petites contraindicacions: les drogues, especialment l'èxtasi, produeix una escurada del cervell del receptor fins que aquest viu en un estat constant d'estupidesa mental.

La culpa, deia, és principalment del consumidor de drogues. Cínicament, hi ha qui diu que només es droga els caps de setmana i que no per això es converteix en un drogoaddicte. No fotem. Prendre drogues et converteix en drogoaddicte. I qui no ho vulgui veure té un problema. Però hi ha més culpables, segurament. L'amo de la discoteca? L'Estat que permet que una generació de joves es faci miques les neurones? Els traficants de drogues?

Siguem clars i parlem alt. Els joves catalans han de parar de prendre drogues. Només així obtindrem un jovent combatiu, actiu, ferm i sense cadenes.

Jordi Busquets

El Mercat "Medieval" de Vic

Tot un allau de visitants van arribar a la ciutat de Vic durant el desè Mercat "Medieval". Sens dubte un fet molt positiu per la ciutat, les botigues van notar un fort augment de les vendes i els bars i restaurants es trobaven absolutament plens. Actes d'aquest tipus són una bona promoció turística per Vic i Osona en general. Però cal reflexionar, i des de l'agrupació comarcal d'Unitat Nacional Catalana ens preguntem: Cap a on va el Mercat "Medieval"? Davant la polèmica per la manca d'artesans, des de l'IMPEVIC han manifestat que això no era cap fira d'artesanía. Nosaltres diem que tampoc és una fira de venda de quincalla i de tot tipus de productes que de "medievales" en tenen ben poc.

A més, moltes de les parades ho tenien tot escrit en espanyol, mostrant doncs una falta de respecte total cap a la nostra llengua. L'Ajuntament no es va preocupar de que com a mínim, també estigués escrit en català. Tampoc van impedir, la música que un grup de musulmans posaven a tot volum davant del Museu Episcopal, fet que era molt comentat per la gent, ja que a més de ser molesta, en alguns moments semblava més aviat que ens trobessim en alguna ciutat africana i no a Vic. També molt lamentable, un stand molt "medieval", on s'hi podien veure tot tipus d'aus salvatges vives, això sí, ben lligades per les potes perquè no marxessin espantades per tots els badoocs que les observaven.

Ja que els carrers i tot l'entorn en general, fan que Vic sigui un lloc ideal per celebrar aquest Mercat Medieval, fomentem doncs altres atractius turístics més culturals, com per exemple els diferents museus que tenim. Sembla que alguns vulguin convertir Vic en una espècie de Lloret, població coneguda pel seu turisme de borratxera. Creiem que IMPEVIC i els que ara governen a l'Ajuntament han de rectificar, per garantir que el turisme que vingui sigui de qualitat, per garantir la catalanitat del Mercat, i per fer-lo autènticament medieval, tal com ho va ser en els seus inicis.

UNITAT NACIONAL CATALANA - Osona
unitatosona@gmail.com

De l'Estatut fantasma a l'Estat català

Ara ja ha quedat definitivament clar que Unitat Nacional Catalana (UNC) no donarà cap tipus de suport a l'Estatut. Les retallades que ha patit un text que inicialment estava prou bé per a la nostra nació han convertit un document vàlid en un monstre deforme que no fa cap bé al poble català. Ben al contrari, hi ha molts aspectes on hem retrocedit més enrere que l'Estatut del 1979.

A més, no s'ha complert cap de les quatre exigències que havia fet UNC:

1. El català, única llengua oficial. El text recull la igualtat entre el castellà, llengua opressora, i el català, llengua nacional. Però en cap cas reconeix, ni tan sols, una certa prioritat pel català per damunt del castellà, fet que perpetua la situació de diglòssia que patim els catalans i les catalanes. El text tampoc admet que la llengua catalana sigui la principal en els mitjans de comunicació públics a Catalunya.

2. Competències plenes en immigració. El nou text recull algunes millores, ho hem d'admetre, però en cap cas permetrà al govern de la Generalitat de ser sobirà en aquesta matèria. L'expedició de permisos de treball i la participació en la quota d'immigrants que ha de rebre Catalunya és clarament insuficient. Calen totes les competències, incloses regularització i expulsió.

3. Dret d'autodeterminació. Com era previsible, el text deixa de banda aquesta opció legal i legítima que obriria la porta a la independència nacional i al reconeixement oficial de la República Catalana a nivell internacional. En aquesta qüestió cap partit ha jugat amb fermesa i dignitat en defensa dels nostres drets com a poble.

4. Concert econòmic. La proposta inicial era prou interessant, atès que limitava els criteris del dèficit fiscal de Catalunya i establia, per primera vegada, una agència tributària nacional. Això podia considerar-se com un pas de gegant que ens acostava al concert econòmic dins d'un horitzó temporal concret. Tot i així, finalment ha quedat en res i tornem a la situació de negociar trams de l'Irpf i altres impostos. És a dir, regat a la curta i misèria.

A banda, no es recullen competències noves ni queda ben clar dins l'articulat que Catalunya és una nació. Tampoc fa cap esment de la resta dels Països Catalans ni admet obertament la legitimitat dels drets històrics que tenim en tant que poble mil·lenari. És per tot això que, si finalment Catalunya celebra un referèndum per ratificar o no aquest monstre estatutari, UNC demanarà al ciutadans i ciutadanes que votin en contra de l'Estatut. Més encara, el partit donarà per morta definitivament la via de l'encaix en quedar demostrat que només hi ha un federalista, que es diu Pasqual Maragall. L'encaix confortable a Espanya és una utopia que només acaronen els regionalistes botiflers i els venuts a l'enemic de la terra.

UNC, per tant, creu que només la constitució d'un Estat català fort, potent i ambiciós podrà garantir la supervivència del nostre poble, de la nostra llengua i de la nostra manera de ser. La farsa estatutària haurà servit, si més no, per obrir els ulls a molts catalans cecs, que creien ingènuament que el PSOE, amb el mentider Zapatero al capdavant, donarien una sortida digna al nostre poble. No oblidem quin partit va crear el Gal i quin partit ha robat més des de la mort del dictador Francisco Franco.

Finalment, un apunt important: UNC creu que allò que ha passat amb l'Estatut del País Valencià és pornografia política. El pacte vergonyant entre el PP i el PSOE, creant l'engendre monstruós de l'idioma valencià i establint un límit electoral del 5 per cent és una desgràcia per a nosaltres. Tot i així, el nacionalisme de combat que creix amb força al sud de la nació ho assumirà com un repte i com una alenada d'energia per colpejar amb doble força, ara que ha quedat clar que el PSPV no existeix i que no compta per a res.

El retorn del llop a les nostres muntanyes

El llop, poc estimat, perseguit, desconegut i temut, encarna la natura verge que lluita contra la destrucció del medi natural per part de l'home. Fa un segle va ser exterminat a mans de l'home a cops de tret i d'estríchnina, però el febrer de l'any 2004 es va confirmar el retorn del llop a Catalunya amb un comunicat de premsa molt documentat emès per la Generalitat. L'any 2003, efectivament, s'havien trobat diversos excrements atribuïts al llop, segons l'anàlisi genètica, i es van detectar atacs a ramats dins el Parc Natural del Cadí-Moixeró i els seus entorns. La confirmació va venir quan els guardes de la reserva de fauna i els agents rurals del Berguedà van prendre mostres d'ovelles mortes. Al lloc van recollir-hi excrements i l'anàlisi va confirmar que una de les mostres era d'un llop procedent de la família italicus, originària dels Abruzzos, a Itàlia. Amb posterioritat es van confirmar la presència de fins a quatre exemplars. Va ser la millor notícia referida a la biodiversitat del país en els darrers cinquanta anys.

Aquests últims temps es té constància de la presència de llops a diferents indrets de la geografia catalana. El camí de colonització sembla confirmar tres procedències: *Canis lupus italicus*, a banda i banda dels Pirineus, i *Canis lupus signatus*, des d'Osca i per les Terres de l'Ebre. El llop és una espècie protegida per la Convenció de Berna (19 setembre 1979), per la Directiva Europea 92/43/CEE (21 maig 1992) per la conservació dels hàbitats naturals (Directiva Hàbitats) i pel Pla d'Acció per a la Conservació del Llop a Europa (Action Plan for the conservation of the wolves in Europe, 2000). Paradoxalment, el llop és absent a la llista d'espècies protegides de Catalunya establerta per la Llei 22/2003 de protecció dels animals, a causa del duel existent amb l'home al llarg de tota la història.

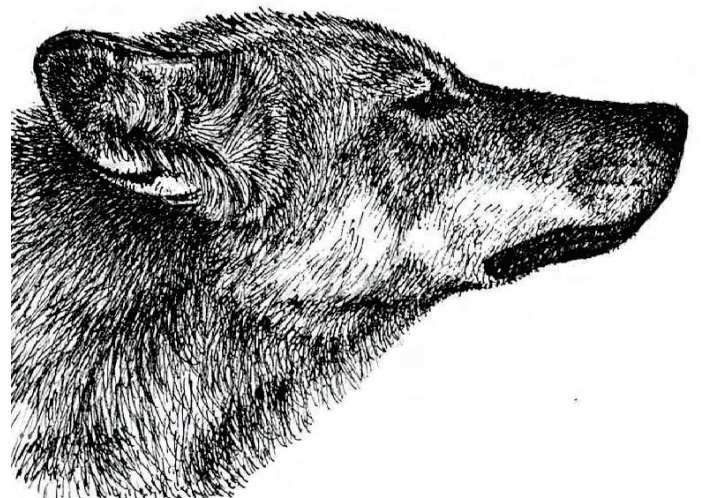
Curiositats de l'Espanya rànica: Portugal ha rebut d'Europa fons econòmics per la recuperació del llop i s'ho estan prenent seriosament. Però la natura no hi entén de "fronteres polítiques", de manera que els llops finançats per Europa a Portugal travessen la frontera sense mostrar la "documentació" i arriben a Espanya, on són massacrats sense cap consideració. La Unió Europea ja els va tocar la cresta l'agost de 2003, però es veu que falla la comprensió lingüística perquè els espanyols no entenen la veu d'Europa.

Tornant a les nostres contrades, un problema greu que es fa servir per justificar l'oposició visceral a la colonització del llop és confondre els atacs de llops amb els gossos salvatges que hi ha pels boscos catalans. També cal evitar la hibridació amb aquests gossos i la pèrdua de les característiques genètiques dels llops.

Cal urgentment un Pla de Gestió del Llop a Catalunya, talment com els existents als països veïns. Els atacs als ramats són deguts a la falta de preses, a la falta de responsabilitat dels pagesos vers el seu bestiar d'estabulació extensiva i als de sempre, als caçadors tirant a tot allò que rept, vola o camina. Això sí, després els caçadors pretenen aparèixer com els grans amants de la natura; com a mostra, vegeu l'afició que hi ha per la guineu, on tot s'hi val. Es veu que només tenen dret a menjar i sobreviure els caçadors!

El llop és un element indispensable per mantenir l'equilibri tròfic al medi, indispensable per regular les poblacions de porc fer o senglar. En d'altres països, els ramats són controlats per gossos mastins i ases, evitant els atacs dels llops sense necessitat de verí ni de disparar cap tret. Però cal no exterminar el seu menjar!

J. A. López Crespo

Catalunya som tots: no ens oblidem de la gent gran!

Molt sovint, des de certa "benestant" classe política, es parla dels ciutadans i la boca se'ls omple. També es parla molt dels drets dels immigrants, però hi ha una part de la població catalana que queda oblidada en els seus discursos fora de campanya electoral: els jubilats i pensionistes. En una notícia apareguda en un diari el passat 23 de febrer es constata que més de la meitat dels pensionistes del Principat de Catalunya cobren menys de 500 euros al mes. Si tenim en compte el cost de la vida avui en dia i que en molts dels casos alguns d'ells han de pagar lloguers arriba el moment en que ens hem de preguntar de què viu i en quines condicions viu la nostra gent gran. Alhora un 70% de les vídues es troba al llindar de la pobresa.

Molts d'aquests avis i àvies sense recursos es troben sols i amb els diners que cobren no poden afrontar aquesta situació. En el millor dels casos els fills poden col·laborar en l'economia dels jubilats i pensionistes per tal de que puguin arribar a final de mes. En altres casos, bé sigui per manca de fills o perquè els fills no poden fer front a les despeses, els avis es troben en una situació extrema de pobresa.

Actualment alguns bancs com la Caixa Terrassa plantegen alternatives com la Pensió Hipotecària, que consisteix en pagar una quantitat mensual a la persona jubilada que ha de posar com a garantia la seva vivenda. Primer de tot hem de tenir en compte que per poder aplicar aquesta solució s'ha de tenir la sort de tenir una vivenda de propietat. Després hem de pensar que si els hereus no poden fer front a la despesa es queden sense la propietat. Una altra de les condicions és que s'ha de ser major de setanta anys, per tant, és possible que es passin 5 anys en una situació de precarietat, si arriben a sobreviure-hi. D'altra banda és normal que les caixes, veient aquest buit, l'intentin omplir. El que no és normal és que el buit en sí existeixi. Per tot això des d'Unitat Nacional Catalana (UNC) volem denunciar la situació de pobresa i marginalitat en la que viuen els nostres avis i àvies i a la qual sense remei se'ls condemna, i que des de les institucions no es faci res per resoldre aquesta situació.

Creiem que aquesta hauria de ser una de les principals prioritats per a qualsevol govern, perquè assegurant el benestar de la nostra societat farem un país més fort, i nosaltres com a nacionalistes i independentistes és això el que volem. Aprofitem també per denunciar que l'espoli econòmic que rebem per part d'Espanya impedeix a Catalunya un major desenvolupament i una millor atenció als seus ciutadans, entre ells els més dèbils com poden ser els pensionistes. No és just que aquells qui han estat treballant tota la vida per fer d'aquest un país davanter avui hagin de patir per poder viure dignament. Qui se'n renti les mans que pensi que el dia de demà també haurà de passar per aquí. El temps no perdona.

Per una Catalunya lliure, catalana i pròspera! No ens oblidem dels catalans!

Guerau de Cabrera.

L'ús i el bon ús de la llengua

Entre vista a Ramon Sangles i Moles, director de la revista Llengua Nacional

A parer vostre, quina és la situació de la llengua catalana?

S'ha assolit un augment del coneixement de la llengua. Ara el català és la llengua vehicular de l'ensenyament, i la majoria de catalans coneixen la llengua pròpia del país. Però, pel que fa a les normes d'ús lingüístic, encara hi ha una situació d'inferioritat del català: davant un castellanoparlant, un catalanoparlant massa sovint canvia d'idioma. Això és degut a una sensació de feblesa per part del catalanoparlant. El català encara és una llengua amb poca presència en àmbits importants i de pes en la societat, com el món de l'oci (el cinema, les cançons de moda...), el món de l'empresa privada, el món de les noves tecnologies... És en aquests sectors on una planificació lingüística adequada hauria de tractar d'impulsar la presència del català per tal que els catalanoparlants tinguessin més autoestima i «s'atreïssin» a parlar en català amb castellanoparlants, ja que actualment els catalans que s'hi atreïxen és perquè tenen un fort sentiment patriòtic. Un catalanoparlant sense un alt grau de patriotisme no fa el canvi. L'onada immigratòria que s'ha produït a principis del segle XXI, a més, és un repte per al català.

Quina és la situació de l'idioma fora del Principat, a la resta dels Països Catalans?

Tant a la Catalunya Nord com al País Valencià l'idioma compta amb iniciatives sorgides de la societat civil. Iniciatives molt vàlides, que el potencien; per exemple, les Escoles Bressol, a la Catalunya Nord, o el fenomen del grup musical Obrint Pas (del País Valencià), amb cançons en català; a hores d'ara, aquest és el grup que gaudeix de més seguiment entre el jovent. Però aquestes iniciatives no tenen el suport dels poders públics, sinó més aviat al contrari.

Així, en aquests territoris, el català és la llengua secundària. En aquests llocs la situació de la llengua és molt pitjor que al Principat, on hi ha àmbits en què és hegemònica. En aquests altres territoris caldria que hi hagués una altra Renaixença.

Quines mesures concretes es podrien prendre per a millorar la situació de la nostra llengua?

Les mesures haurien d'anar encaminades a augmentar la presència de la llengua en aquells àmbits on el català és la llengua feble; no s'entén que en el territori d'on és llengua pròpia hi compti com a llengua feble. Com deia abans, s'hauria de potenciar decididament en aquests quatre àmbits: en l'oci, en el món empresarial, en les noves tecnologies i en els mitjans de comunicació.

Pel que fa a la immigració, que ja representa un segment poblacional ampli, també s'hauria d'estudiar molt a fons què es fa per tal d'integrar-los. I si em demaneu quines podrien ser algunes de les mesures a aplicar, us proposaria, per exemple, l'establiment d'un protocol efectiu d'actuació lingüística perquè

davant un castellanoparlant, un entrevistador es mantingui sempre en català en els mitjans de comunicació catalans. A més, cal incentivar la publicació d'un diari gratuït, íntegrament en català, per a l'àrea metropolitana, així com la creació de música d'estil techno o pachanga en català per a poder-se ballar en

Quina hauria de ser la política lingüística del Govern en relació a la immigració?

La política lingüística del Govern en relació a la immigració ha de ser una política que garanteixi una bona integració dels nousvinguts. Així, un immigrant s'ha d'adonar que, per a incorporar-se plenament a la societat catalana, ha d'adoptar el català com a llengua per a expressar-se. Això no vol pas dir que hagi de renunciar als seus orígens o oblidar-se de la seva llengua materna, perquè cauríem en el model assimilacionista posat en marxa a França i que no ha donat bons resultats. Nosaltres no demanem això, ni tampoc desitgem que els diferents grups d'immigrants (xinesos, paquistanesos, argentins, magrebins, equatorians, etc.) siguin grups aïllats entre ells i que no tinguin relació amb la resta de la societat catalana. Volem que a Catalunya s'estableixi una relació intercultural, la base de la qual ha de ser la llengua catalana. La nostra llengua ha de forjar una cohesió social caracteritzada per la bona convivència i el benestar. Són bones polítiques lingüístiques les que afavoreixen la integració de la immigració.

A Catalunya, encara amb més motiu, cal regular la presència del català. No pot ser, per exemple, que algú que es dedica a l'atenció al públic no conegui el català; s'ha d'exigir aquest esforç a qui vulgui realitzar aquestes tasques.

Podríem esmentar ara el programa de Voluntariat Lingüístic, on hom convida l'immigrant a relacionar-se amb un catalanoparlant; aquesta és una manera de potenciar l'ús del català, ensems que se'n fa l'aprenentatge. Aquest programa ja ha obtingut el reconeixement internacional de la Unió Europea. Amb el voluntariat lingüístic, l'immigrant s'enriqueix, aprèn català i alhora veu com la societat d'acolliment s'interessa per ell, i la seva cultura d'origens i l'intercanvi també proporciona un enriquiment al voluntari. Es tracta d'una iniciativa empàtica amb l'immigrant. S'hauria també de vetllar per tal que tots els immigrants tinguessin accés a l'aprenentatge del català. En el cas dels petits, a l'escola s'està fent una bona tasca pel que fa a l'acolliment lingüístic de l'alumnat nousvingut; com més petits són, més fàcil resulta que aprenguin un altre idioma; però també els adults han de poder aprendre l'idioma en cursos per a adults. En els Estats forts hi ha moltes regulacions pel que fa a l'ús de la seva llengua.

A Catalunya, encara amb més motiu, cal regular la presència del català. No pot ser, per exemple, que algú que es dedica a l'atenció al públic no conegui el català; s'ha d'exigir aquest esforç a qui vulgui realitzar aquestes tasques. La necessitat és allò que ajuda a fer que un nousvingut aprengui català: necessitat

L'ús i el bon ús de la llengua

de formar part de la societat d'acollida, necessitat per motius laborals... Si un nouvingut no té aquesta necessitat d'aprendre la llengua, difícilment farà aquest esforç. No cal dir que l'immigrant, a part del deure de conèixer la nova llengua,

Creieu que els catalans "de tota la vida" tenim part de culpa per la situació lingüística del país?

Sí! Aquesta dinàmica és una inèrcia de fa molt temps. La majoria de catalans renuncien a la seva llengua davant de castellanoparlants o estrangers. Si d'entrada nosaltres —ei!, jo no— renunciem a la nostra llengua, després ja no podem culpar els no-catalanoparlants de la situació lingüística del país, que és una situació on el català no és la llengua vehicular en tots els àmbits de la societat. El Govern de la Generalitat ha detectat aquest problema de l'actitud lingüística dels catalanoparlants —qualsevol persona sensible el detecta!— i ha intentat d'incidir-hi mitjançant campanyes publicitàries com "Tu ets mestre" o "Dóna corda al català". No sé fins a quin punt han estat profitoses, aquestes campanyes.

Per últim, quina hauria de ser l'actitud lingüística d'un ciutadà català conscienciat?

Un ciutadà català conscienciat —un català normal— hauria de parlar sempre en català amb tothom: amb coneguts i amb desconeguts, amb immigrants i amb catalans "de tota la vida". Un català conscienciat ha de tenir present que la llengua catalana és un tret fonamental de la nostra identitat col·lectiva, i que el millor lloc del món on parlar-la és aquest: de Fraga a Maó, i de Salses a Guardamar. El català és un idioma que ve del llatí, com les altres llengües romàniques. No hi ha llengües superiors a unes altres. No diem pas, doncs, que la nostra llengua sigui millor; però tampoc no és pitjor, i és la nostra. Hem tingut grans autors, com Verdaguier, que donà al català una cadència més dolça, i situà la llengua en un punt entre la carícia de l'italià, la volada del francès i la ressonància del provençal. Un català conscienciat ha de sentir-se segur parlant la seva llengua, perquè no és una llengua minoritària, sinó una llengua que han volgut minoritzar.

Un ciutadà català conscienciat —un català normal— hauria de parlar sempre en català amb tothom: amb coneguts i amb desconeguts, amb immigrants i amb catalans "de tota la vida".

Creieu que el català oral i escrit és de bona qualitat?

En general ens trobem amb un nivell mediocre de català, en els diferents àmbits. La gent no dóna la importància que hauria de donar al fet d'expressar-se bé, tant oralment com a través de l'escriptura; malauradament, les interferències del castellà són freqüentíssimes. A més, hi ha molt poca cura de la correcció: hi ha massa tolerància amb el llenguatge mal parlat i mal escrit, començant pels mitjans de comunicació, que sovintegen la barreja del català amb el castellà. Potser hi ha qui creu que un català poc correcte, castellanitzat, pot ser més proper a la població d'origens immigrants, però una llengua embastardida no crec que entusiasmi ningú. Tot plegat, parlem d'actituds que no ajuden a fer que el català sigui vist com a llengua de prestigi.

Què és l'objectiu de Llengua Nacional i què té previst per al futur?

Llengua Nacional és bàsicament una eina per a fer que arreu dels Països Catalans es faci ús i bon ús del català. Pretén també de desvetllar en la nostra gent la consciència d'una realitat nacional catalana. Per una altra banda, Llengua Nacional defensa la unitat de la nostra llengua i la seva genuïtat, respectant la riquesa de les variants dialectals que la integren i esperonant el nostre poble a romandre sempre fidel al geni de la llengua catalana. Amb vista al futur, hi ha la voluntat de mantenir-nos fermes en la línia empresa, lògicament duent-la a terme cada vegada amb més atractiu i amb uns continguts basats en la rigorositat, el compromís, la feina ben feta...

Gran èxit de la manifestació del 18 de Febrer.

La Gran Via de Barcelona va acollir el passat dia 18 de febrer, com sap tothom, una immensa manifestació en suport de la dignitat de Catalunya, de la seva condició de nació i de la seva necessitat de convertir-se en un Estat independent. Aquesta és la realitat, per molt que els partits del sistema intentin fer creure que la manifestació era únicament de rebuig als atacs neonazis del PP contra Catalunya i en defensa de l'Estatut. Més de 600 entitats dels Països Catalans van convocar aquesta marxa, que recollia els anhels de gran part dels nostres compatriotes.

Per aquesta raó, Unitat Nacional Catalana (UNC) va desplegar tota la seva potencialitat amb tota la seva força per tal de recolzar una manifestació justa i digna. Dotzenes de militants i simpatitzants van desplegar una pancarta pròpia, acompanyada de banderes estelades i creus de Sant Jordi, símbols inequívocs del nacionalisme unitari i del moviment separatista 33. En una demostració de recolzament popular, centenars de persones es van

situar just darrera la nostra pancarta, van cantar els nostres lemes i van fer crides a favor de la independència de la nació catalana. Van ser molts també els ciutadans anònims que van preguntar a la militància d'UNC què volia dir la bandera amb la creu de Sant Jordi. Els nostres companys, molt amablement, van explicar que aquest símbol és la bandera de combat dels catalans, que és fins i tot prèvia a la senyera, i que ara més que mai cal mostrar-la amb força als nostres enemics. La gent va quedar molt satisfeta amb aquesta resposta.

Durant tota la marxa per la Gran Via es van repartir octavetes i informació diversa de l'organització, fet que va comportar que algunes persones volguessin establir una cita per tal de rebre més informació i afegir-se a l'organització. Una bona prova de l'interès que va despertar UNC és que durant aquells dies es va assolir el rècord absolut de visites al web nacional.

Presentació d'Unitat Nacional Catalana a Breda.

Una cinquantena de persones van omplir la sala del Centre cívic de Breda per tal d'escoltar la conferència de Víctor Aleixandre i la presentació d'Unitat Nacional Catalana (UNC) a la comarca de la Selva. A la intervenció de Víctor Aleixandre va parlar dels seus llibres "El somriure de Burt Lancaster" i "El cas Carod", sobre la pressió que havia rebut Josep-Lluís Carod-Rovira arran de la seva entrevista amb l'organització armada basca ETA a Perpinyà. Posteriorment dos membres d'UNC van explicar la ideologia del partit i van detallar la posició que tenim envers el nou Estatut de Catalunya. Cal esmentar la presència de diversos mitjans de comunicació, tan locals com comarcals, que van fer ressò de l'acte.

Homenatge al president en Macià.

Com cada any, una delegació d'UNC va retre homenatge al president Francesc Macià, que va morir el dia de Nadal de l'any 1933. Lluitador infatigable i patriota exemplar, el president de la Generalitat mereix tot el respecte i consideració per part del nacionalisme de combat, just ara que que els valors que representa (coratge, fermesa, constància, treball) estan en dificultats per la cultura de consum massiu que impulsen determinades opcions socials, polítiques i econòmiques. La delegació del moviment 33 va posar un ram de flors a la tomba del president Macià i es van dir unes paraules de record i homenatge. Encara hi ha molts patriotes que estan disposats a plantar cara.

Important presència d'UNC durant la Diada 2005

El passat Onze de Setembre, Diada Nacional de Catalunya, Unitat Nacional Catalana (UNC) va tornar a desplegar la seva activitat al carrer. L'organització separatista va posar dues parades informatives (una a Barcelona i l'altra a Granollers), que van servir per fer arribar a la gent el nostre missatge i la nostra aposta estratègica. Centenars de persones es van acostar fins els punts informatius, on els i les militants d'UNC van explicar la situació del partit i els plans de futur.

Les parades també van servir per repartir i vendre material propagandístic. A banda de samarretes, gorres, adhesius i material divers, també es va difondre molt la revista "Pàtria", que va ser molt ben acollida pels ciutadans que van apropar-se. Tot plegat va permetre que moltes persones demanessin més informació, de manera que durant les setmanes següents es van realitzar diverses trobades personals que van conduir a fer créixer el partit en militància. Aquest fet fa preveure que durant la propera Diada Nacional UNC desplegarà més activitat arreu del país, a fi i efecte de captar més suport social i més militància.

Com a dada significativa, cal dir que cap de les parades va ser hostilitzada per ningú, ni les autoritats municipals ni els grups anti-sistema. Això fa pensar que el moviment nacionalista unitari va quallant amb força i que la propaganda en contra nostra és cada vegada més residual. A ulls dels catalans, UNC ja és allò que vol ésser: un partit homologat, combatiu, coherent, democràtic, transversal i patriòtic. I la resta són mentides i difamacions.

Apareixen noves publicacions del partit

A banda de la revista "Pàtria" que teniu a les mans, les diverses seccions locals i comarcals d'UNC estan editant el seu propi material, que és distribuït a nivell local per la militància. El fet d'editar material és estratègic per al partit: l'acostament a la realitat local fa UNC més forta i arrelada al territori. A banda, la ciutadania veu amb els seus propis ulls que les homes i les dones del partit estan molt aprop, al mateix barri o vila, i en conseqüència en comparteixen les dificultats o les percepcions. Qualsevol veí o veïna pot ser militant d'UNC, fet que humanitza el partit i el fa més actiu. Les comarques on s'ha editat més material local és el Penedès, el Baix Llobregat i el Gironès.

UNC creix espectacularment arreu del país.

Tal com venim anunciant, Unitat Nacional Catalana (UNC) es troba en un moment de màxima expansió a nivell de militància i presència pública. En només cinc anys, el partit ha passat de ser un grup reduït de persones actives a aglutinar desenes de militants actius i centenars de simpatitzants. Com a prova, el web nacional de l'organització ha multiplicat per cinc les seves visites en només sis mesos, la qual cosa dóna una idea del coneixement creixent que en té la gent.

Aquest creixement de militància es produeix amb força al Principat, tot i que també es produeix al País Valencià. Allà, els nostres companys nacionalistes s'han agrupat al voltant del nom "La Unitat", organització de la qual UNC és matriu. A les Illes Balears hi ha contactes, i a mig termini es podria produir la creació d'un nucli estable.

Però és al Principat on UNC està trobant més suports. A banda dels bastions tradicionals (Maresme i els Vallès sobretot, però també Bages, Selva i Osona), en els darrers mesos s'ha experimentat un creixement sense precedents al Baix Llobregat, al Gironès, al Barcelonès. A la zona

metropolitana el creixement és constant, amb noves incorporacions cada setmana i moltes peticions d'informació. Al Gironès i les altres comarques gironines també hi ha molta activitat i les trobades amb persones interessades es produeixen molt sovint.

UNC també ha penetrat amb força en dues comarques on fins ara la seva presència era inexistente. Ens referim al Garraf, on el partit ha creat ja un agrupament estable amb moltes potencialitats a Vilanova i la Geltrú. Aquesta secció està en contacte amb altres persones d'altres viles, de manera que UNC – Garraf podria convertir-se aviat en un agrupament molt potent. A més, el partit també ha trobat suports nous a l'Alt Penedès. En aquesta comarca les persones que han entrat al partit tenen ganes de fer moltes activitats i fins i tot han obert el tema electoral.

Tot aquest creixement respon a l'estratègia de la direcció nacional del partit de fer-lo arrelar a totes les comarques del país. El procés és lent, però els resultats dels últims mesos són molt encoratjadors.

“La Unitat”. El compromís del Front Patriòtic al País Valencià

Els companys del “Pàtria” fa temps que ens demanaren un article sobre la situació política i “els nacionalismes” al País Valencià. Tanmateix, els canvis en el model de formulació de la quota d'entrada a les Corts Valencianes, el paper de titella fet pel “Partido Socialista Obrero Español” i l'esgotador ritme de treball al qual s'han llançat els diferents “nacionalismes” valencians emitint comunicats de premsa ens han obligat a aturar-nos una mica, centrar-nos i pensar quin és el model de partit i societat que aspirem a implantar al País Valencià.

Primer calen les presentacions: som La Unitat, nom que pren Unitat Nacional Catalana (UNC) al País Valencià. Volem que aquest canvi, que també haureu pogut observar al logotips si sou bons observadors, responga a la intenció de formar i d'ajudar a la formació d'un Front Patriòtic Nacional sense veure's penyorats per cap ideologia maximalista que s'avantposa a la de l'alliberament nacional, però tampoc sense renunciar ni als nostres símbols ni a la unitat de la llengua.

És així que La Unitat es defineix com un partit interclassista, defensor dels interessos econòmics, socials i nacionals dels valencians i que estén la seua mà a qualsevol individu i organització que entenga que la supervivència de la nació catalana i l'orgull de dir-se valencians està per damunt de partits, sindicats i confraries. Així doncs, sabent-nos dignes descendents d'almogàvers, agermanats, maulets i miquelets, volem fer causa comuna contra els qui des d'una posició o altra han impedit als valencians de realitzar-se en la seua catalanitat dins dels processos històrics.

Tanmateix no tot ha estat culpa forana. El menyfotisme rural, la torre d'ivori universitària, la política de capelletes i campanars han estat una de les causes, sinó la causa d'una de les principals desfetes del nacionalisme modern valencià: l'abandonament de l'espai cívic valencianista a mans de l'espanyolisme més negre i ranci i els seus llepaculs blavers.

Cal doncs reivindicar, si més no prendre en la mesura que les nostres forces permeten tots els espais polítics, socials i personals que han estat abandonats o arrabassats, i permeteu-nos una xicoteta esmena, nota al marge, o com vulgueu dir-li: nosaltres en cap moment estem proposant una “tercera via valencianista” ni un doble joc: d'eixos als quals tan avesats ens tenen els polítics valencians.

A la memòria de Josep Maria Torres, patriota català de València, fundador dels Grups de Defensa de la Llengua i “animador cultural”.

El 9 d'Octubre no és només la festa de la baixada d'una ensenya primo-riverista sinó la data més significativa del calendari reivindicatiu valencià donc marca la integració d'aquests territoris com a part de la nació catalana, la part més

distintiva. Una data per tant que ens és imperiosament necessari recuperar. I no voldríem tanmateix fer d'aquest article un llarg exemple de dates i noms “imprescindibles”; doncs a La Unitat pensem que a un país on la dreta espanyola i brètol amb l'ajut dels botiflers coterranis ha fet el seu propi “coto” de cacera particular cal una defensa ferma de la terra, defensa que passa des de la recuperació econòmica dels nostres conreus tradicionals fins l'accés a un habitatge digne. Amb un xicotet però trist exemple com un entre d'altres n'hi haurà prou: a qui beneficia “Marina d'Or”? O les macro-urbanitzacions golfístiques? I si cal ser políticament incorrectes ho som: DEMOLICIÓ, doncs no esperem guanyar amics entre lladres i gossos, volem el respecte que tots els valencians i valencianes que paguen els seus impostos es mereixen : un país complet i digne on cadascú tinga el seu lloc.

No estem ara i ací per fer crítiques al treball d'altres nacionalistes doncs ja no és temps de baralles ni de malifetes, no és temps d'abandonaments ni de crits estèrils, és temps d'UNITAT i el País Valencià està reclamant la teua participació en un projecte unitari, la creació del Front Patriòtic, per això com a valencià, com a nacionalista, és hora de treballar, bastim La Unitat Nacional.

El moviment 33 comença a omplir el país de murals

Els nuclis més actius d'UNC han començat darrerament una campanya de pintades de murals arreu del país, amb una especial incidència al Baix Llobregat, el Maresme i el Vallès. Els murals (alguns dels quals podeu veure en les fotografies adjuntes) són senzills i molt clars, destinats a fer entendre a la població quin és el missatge del moviment separatista 33 i a fer conèixer el partit polític entre les capes més polititzades de la societat.

Tot i alguns intents per part dels nostres enemics espanyolistes, que han procurat en tot moment pintar-hi a sobre o esborrar els nostres murals, els nostres militants, ben atents, han repintat els murals sempre que ha calgut i, fins i tot, els han millorat. Els murals es dibuixen sempre en llocs estratègics de pas, de manera que molta gent hi passi pel davant i els pugui veure.

Si voleu participar en les campanyes de murals, només cal que us poseu en contacte amb la direcció nacional d'UNC i ràpidament passareu a formar part del "grup de treball" que es dedica a aquesta mena d'activitat propagandística. Endavant amb els murals arreu de la nació!

Encartellades arreu

Paral·lelament a la pintada de murals, els agrupaments d'UNC també han realitzat diverses campanyes d'enganxada de cartells. Moltes ciutats i pobles del país han despertat amb grans cartells amb el nostre lema "Catalunya Catalana", els quals han ajudat el partit a implantar-se amb força en zones on fins ara no hi érem. En aquestes fotografies es pot veure les accions que es van dur a terme a Vilanova i la Geltrú (Garraf), una ciutat on la presència d'UNC és ben nova i on, per cert, promet molt perquè l'agrupament creat respon a la idea idònia de grup de diferents edats i trajectòries.

A banda del Garraf, també es van encartellar altres zones del país, com Osona i el Maresme, dues comarques on la presència del nacionalisme de combat és una realitat des de fa més temps i on la gent del carrer ja coneix la tasca que hi estem desenvolupant. En els propers mesos, UNC continuarà la feina d'encartellar el país per plantar cara als enemics de Catalunya i recordar a la població catalana que hi ha una nova opció que no s'arronsa.

Garraf

Osona

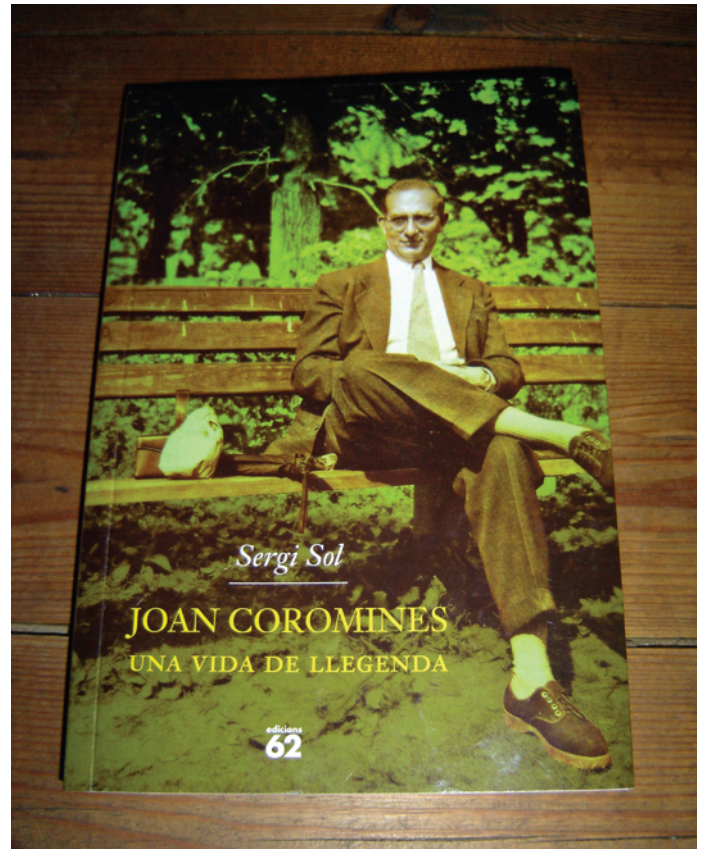
Maresme

Una vida una llegenda

Joan Coromines va ser, des de molts punts de vista, un personatge extraordinari. En ell, passió, talent i intel·ligència conflueixen en un grau altíssim. Amb aquestes qualitats, i amb una tenacitat implacable i un compromís nacional il·limitat, va construir una obra lingüística que és essencial en l'àmbit del català (i també del castellà) i que, alhora, és d'una singularitat extrema dins del context científic internacional. Per bastir aquesta obra, en el curs de molts anys, Coromines va recórrer a peu tots els municipis dels Països Catalans; excursionista empedreït, també va ser el primer català a coronar un cim verge andí de més de 5.000 metres.

Perquè la llarga vida de Joan Coromines el va portar a viure i protagonitzar alguns dels episodis més vibrants i audaçs dels anys vint i trenta del segle XX, a pagar amb exilis les dictadures de Primo de Rivera i de Francisco Franco, a exercir la docència en universitats diverses (Barcelona, a l'Argentina, als Estats Units), però sempre posant la seva vida al servei d'un ideal que no és altre sinó el redreçament de la pàtria. La conjuntura històrica, el llegat familiar i l'entorn que Joan Coromines es va triar van contribuir en diversa mesura a la configuració d'una personalitat que ha esdevingut llegendària. Aquest llibre de Sergi Sol ens proposa una aproximació exhaustiva i minuciosa a aquesta gran figura.

Portada de la biografia d'en Joan Coromines, Una vida una llegenda

Israel, el somni i la tragèdia.

El conflicte israelo-palestí, enverinat per més de cent anys de violències i seguit pels mitjans de comunicació amb una intensitat sense parió, desvetlla entre nosaltres un interès -i sovint un apassionament- que es fonamenta més sobre els tòpics, els clixés, els prejudicis i les idees rebudes, que no pas sobre un coneixement sòlid de les arrels i les complexitats d'aquell litigi.

És aquesta manca de perspectiva allò que el llibre de Joan B. Culla ajuda a corregir. A base d'explicar, de forma documentada i precisa, l'aparició dels dos moviments nacionals-territorials enfrontats (el jueu-sionista i l'arabo-palestí) i les diverses etapes de la seva progressiva col·lisió, fins als nostres dies.

Aquest és, doncs, un llibre d'història. Però d'una història tan contemporània que els seus darrers paràgrafs caldrà cercar-los en les notícies d'avui mateix. L'autor ha renunciat expressament a erigir-se en jutge. Si el sagnant laberint de Palestina té alguna sortida, no són els jutges, ni els sacerdots, ni els fonamentalistes de cap mena els que la poden trobar. Culla explica clarament un món confús. Per què té tant èxit? Per què triomfa sobre els tòpics, els prejudicis, les idees rebudes.

ENDAVANT AMB ELS APLECS
PATRIÒTICS
PI DE LES TRES BRANQUES
16 DE JULIOL
2006

Autocars i informació a la web d'UNC o

a l' email correu@unitat.org

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>

patria@unitat.org